

Sag i Stedet for at lade den gaa videre ved Domstolene. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi det i Virkeligheden ikke er noget enestaaende. Folk have efterhaanden vænnet sig til den Tro, at hver Gang man privat kommer i Forlegenhed, saa man henvende sig til Staten og der faa Erstatning for sine Tab. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at ærede Medlemmer, naar de blive anmodede om at indbringe Andragender, vise den størst mulige Kritik. Endvidere vil jeg ogsaa gerne hente ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at der er et Par Regler, som Finansudvalget følger med Hensyn til Andragender, og som det er rigtigt at være opmærksom paa i Tide. Den ene er den, at vi i Finansudvalget som Regel ikke indstille Andragender, med mindre de først have været hos Ministeren og have faaet Afslag fra ham, og den anden Regel er den, at naar Andragender en Gang have været her i Folketinget og ikke ere blevne henviste til Ministrene, og de saa komme igen uden ny Grunde, lade vi dem ligge; saa henvise vi dem ikke. Jeg vil derfor henstille til ærede Medlemmer, naar man anmoder dem om at indbringe Andragender, at lægge Mærke til, om disse Regler ere oplydte, om Andragenderne have været hos Ministeren og faaet hans Svar, om de have været hos Folketinget før, og om der, hvis de ikke ere blevne henviste, er ny Grunde for dem; og jeg skal henstille, at de ellers ville sige til vedkommende Andragere: Det kan ikke nytte, at deres Andragender blive indbragte i Rigsdagen. Der er jo Folk, der blive ved Aar efter Aar, 5—6—7 Aar i Træk, at komme med de samme Andragender og stadig faa dem afviste, uden at de nogen Sinde have ny Grunde at give. I øvrigt har Finansudvalget i Aar ligesom i Fjorfulgt den Praksis, at vi have søgt at imødekomme saa mange Andragere som muligt ved Behandlingen af Finansloven og Tillægsbevillingsloven. Vi have derfor ventet med at afgive Betænkning over Andragenderne, indtil Finansloven og Tillægsbevillingsloven vare færdige fra Folketinget, og der er paa denne Maade afgjort 21 Andragender ved Finansloven og Tillægsbevillingsloven, for største Delen saaledes, at det har været til Gavn for Andragerne. Naar jeg skal gaa over til de særlige Andragender, der først foreligge, dem, der angaa Indenrigsministeren, skal jeg gøre opmærksom paa, at der er et Par af dem, Nr. 11 og 16, der foreslaas henviste til Indenrigsministeren, naagtet de angaa Invalideforsørgelse. Det har mulig overrasket nogle ærede Medlemmer, da Invalidefager ellers henhøre under

Finansministeren. Grunden til, at vi have foreslaet disse Andragender henviste til Indenrigsministeren er, at begge Andragenderne gaa ud fra, at Invalider ikke kunne komme ind under Alderdomsunderstøttelsen. Kommunerne have flere Steder levet i den Tro, at en Mand, der havde Invalideunderstøttelse, ikke kunde saa Alderdomsunderstøttelse. Dette er efter Udvalgets Mening en Misforstaaelse. Naar vi henvise disse Sager til Indenrigsministeren, er det for at den højtærede Minister kan faa en Anledning til at saa denne Misforstaaelse opklaret. Der er endvidere et Andragende fra Danmarks Diablerforening, som vi foreslaa henvist. Foreningen saar nu 2,000 Kr. paa Finansloven, og den søger om at faa 1,000 Kr. til. Vi anbefale denne Forening, fordi Diavlen i det hele er af Betydning for Smaafolk paa Landet, og fordi Foreningen i Virkeligheden har gjort et stort og betydningsfuldt Arbejde for denne Sag. Endvidere er der under Nr. 77 et Andragende fra 17 Sogneraad i Ribe Stift. De have ansøgt om, at Staten vil deltage i deres Udgifter til Fattigvæsenet i Anledning af Slesvigeres og til Slesvig udvandrede Personers Fattigforsørgelse. Det er jo Grænsekommuner, og de gøre gældende, at den ny Fattiglov har forhøjet deres Udgifter til Fattigvæsenet i meget høj Grad derved, at de, der ere forsynede med ekstraordinære Hjemstedsbeviser, saa vel som alle Slesvigere, der tidligere vandt Forsørgelsesret her i Landet i Løbet af 15 Aar, nu vinde en saadant Ret ved 5 Mars Ophold i en Kommune. De gøre opmærksom paa, at Grænsekommuner have en meget stor Byrde af Folk, som de maa forsyne med saadanne Hjemstedsbeviser, og af Folk, der ere udvandrede til Slesvig i deres tidligere Ungdom, men som ikke have kunnet vinde Forsørgelsesret der, men vende tilbage senere hen, naar de ere gamle og udslidte og falde disse Kommuner til Byrde. Udvalget har ønsket, om det var muligt, at kunne lette Byrderne for disse Kommuner, som leve under noget særlige Forhold, men vi erkende, at det næppe er muligt uden gennem ny Lov, og det har ikke været Udvalget muligt at overse, hvilken Rækkevidde denne Sag egentlig kunde have. Vi foreslaa derfor at henvise Andragendet til Indenrigsministerens Undersøgelse. Skulde saa Ministeren, efter at have foretaget en Undersøgelse af Sagen og dens Konsekvenser, komme med Forslag derom, vil man altid nærmere kunne overveje dem. Endelig foreslaar Udvalget et Andragende under Nr. 85 om Forbedring af Indsejlingsforholdene ved Ribe henvist til Indenrigsministerens Under-